

Sygn. akt IV CSK 720/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. O. i H. O.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w B.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 12 września 2013 r., wydanego w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, powodowie J. O. i H. O. uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania istnieniem potrzeby wykładni przepisów prawnych mających budzić poważne wątpliwości, tj. art. 17¹⁴ ust. 1 w zw. z art. 52 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz.1116 ze zm.), „które to przepisy do tej pory nie zostały dostatecznie wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego. Wątpliwości dotyczące wykładni ww. przepisów odnoszą się do ewentualnej konieczności zapłaty na rzecz spółdzielni mieszkaniowej wynagrodzenia za grunt w sytuacji przekształcenia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu w trybie art. 17¹⁴ ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, gdy lokal ten jest jedynym lokalem w budynku i wyczerpuje całość budynku.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powodowie powołali się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, lecz przyczyny tej nie wykazali.

Z uzasadnienia wniosku wynika, że skarżący dostrzegają konieczność dokonania wykładni powołanych w skardze przepisów ustawy o spółdzielniach

mieszkaniowych dla wyjaśnienia, czy spółdzielnia może żądać od osoby, której przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego stanowiącego jedyny samodzielny lokal w budynku, którego przeniesienia własności osoba ta się domaga, „dodatkowej opłaty” odpowiadającej „wartości gruntu” pod tym budynkiem. Tak postawione pytanie nie wymaga odpowiedzi, gdyż kwestia ta została już dostatecznie wyjaśniona przez Sąd Najwyższy w powołanym zarówno w zaskarżonym wyroku, jak i skardze, wyroku z dnia 22 września 2011 r., V CSK 403/10, niepubl., z którego wynika, że elementem kosztów budowy rozliczanych w ramach wkładów budowlanych są także koszty nabycia przez spółdzielnię prawa do gruntu; w przypadku, gdy prawem tym jest użytkowanie wieczyste, koszty rozliczane w ramach wkładów obejmują opłaty roczne z tytułu użytkowania wieczystego poniesione w okresie do zakończenia budowy. Oznacza to, że nie zachodzi potrzeba wykładni tych przepisów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a co najwyżej mogłaby powstać kwestia zastosowania ich w konkretnych okolicznościach sprawy. Należy dodać, że Sąd drugiej instancji, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, nie traktował żądanego przez pozwaną Spółdzielnię „wynagrodzenia za grunt” jako „dodatkowej opłaty” - jak to ujęli skarżący - lecz jako element rozliczany w ramach wkładu, który powinni byli oni w całości uiścić przed przeniesieniem na nich własności budynku.

Niezależnie od powyższego, samodzielną przyczyną oddalenia powództwa było sformułowanie żądania pozwu. Powodowie domagali się bezobciążeniowego przeniesienia na nich własności przedmiotowego budynku wraz z prawem użytkowania wieczystego nieruchomości, na której budynek ten się znajduje, natomiast - zdaniem Sądu - przeniesienie to wymagałoby wpisu hipoteki. Ta kwestia nie została objęta podstawami skargi.

Skarżący powołali się również na możliwość wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a zatem na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednak brak sformułowania przez skarżących konkretnego problemu prawnego, który wymagałby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy oznacza, że nie została ona wykazana.

Wobec niestwierdzenia żadnej z przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi na rzecz pozwanej nie został uwzględniony wobec powiązania go wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi.

[aw]